

HARLEQUIN®

King

RACHEL BAILEY

ŠANTAŽEERITUD
PRUUDI
VARJATUD LAPS

028
OKTOOBER

Rachel Bailey
The Blackmailed Bride's Secret Child
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le
Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Rachel Robinson
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B10214710
ISBN 978-9949-12-969-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Üks

Nico Jordan silmitses selle rantšo-stiilis maja fassaadi, kus elas tema poolvenna lesk, ja kortsutas karges homimikus hukkamõistvalt kulmu. Naine jättis *teda* maha Kenti ja selle toretseva maja pärast?

Ilmselt oli abikaasa oma isikliku vara eest Bethile juba mitu sellist maja ja hunnikute viisi ehteid soetanud – neid asju, mida Nico tol korral kahekümne neljaselt naisele pakkuda poleks suutnud.

Viimase viie aastaga oli nii mõndagi muutunud.

Isegi rohkem, kui ta meenutada soovis.

Aga nüüd, mil Kent on surnud ja Beth lesestunud, peab ta ühe ülesande lõpetama. Nico rullis käes olevad paberid kokku ja koputas rusikaga uksele. Ta oli vabatahtlikult tulnud, et ajada korda dokumendid, mis puudutavad tema surnud venna osalust perekonna veiniistandustes, sest tahtis veel kord Bethi näha. Veel kord temaga voodit jagada.

Kuigi ta oli kogu hingest püüdnud seda mitte teha, ihkas ta endiselt naist, kes teda kord pettis.

Nico tõstis käe, et veel kord koputada, kui uks avanes ja sooja õhupahvaku järel ilmus tema ette Beth, olles mehe mälestustest veelgi ilusam oma roosinuppu meenutavate huulte ja suurte safiirsiniste silmadega.

Korraga tundus mehele, nagu ta oleks sattunud viis aastat ajas tagasi hetke, mil nad Bethiga jagasid Austraalias Nico vanemate veiniistanduses viinapuude all vii-

mast korda armastust. Nad vandusid teineteisele igavest armastust, kuid järgmisel päeval lahkus naine riigist, et tema vennaga abielluda.

“Nico,” lausus naine hingetult, nagu ta oleks äsja jooksmast tulnud, kuid põsed ei õhetanud. Vastupidi, Bethi nägu oli täiesti kahvatu.

Naise punakasblondid juuksed olid nüüd lühemad, ulatudes vaevu õlgadeni, muutes Bethi südamekujulise näo isegi veelgi armsamaks. Nico pilk libises üle naise keha – ta oli kaalust alla võtnud, mõjudes natuke liiga peenikesena, kuid sellegipoolest tundis mees, kuidas meeletu ihasööst tema keha läbis.

Kuid välja ta seda ei näidanud, vaid muigas selle asemel irooniliselt. “Tere hommikust, Beth. Ma tulin, et sulle pere nimel abikaasa kaotuse pärast kaastunnet avaldada ja arutada mõningaid pärandusega seotud küsimusi.”

Beth pööras ehmunult pilgu kõrvale ning kiikas kiiresti uhkelt sisustatud majja. Hallist avanes vaade elutupa, mis oli samuti elegantselt ja maitsekalt sisustatud. Seejärel astus naine verandale ja sulges enda järel tasakesi ukse. “Täna kaastundeavalduse eest. See oli kena... sinu perest.”

Nico pere ja vennanaise vahelised suhted polnud kaugeltki roosilised, sest ta isa süüdistas osaliselt Bethi selles, et Kent kolis Uus-Meremaale, asudes sealseid väikseid veiniistandusi juhtima ning lõpetas peaaegu täielikult perega suhtlemise. Kuid Nico arvates seisnes naise kuritegu milleski *hoopis muus*. “See on vähim, mida oma kalli venna lese jaoks teha saan.”

Vähemalt oli Bethil niigi palju sündsust, et kohmetust välja näidata. Kuigi arvestades hingepiinu, mida ta mehele oli põhjistanud, oleks naine pidanud end tundma palju hullemini kui lihtsalt kohmetult.

Bethi pilk liikus hetkeks ukseklaasile, kuid siis vaatas ta jälle mehele otsa. “Kas neid pabereid ei saanud siis juristide kaudu ajada? Siis poleks sa pidanud Austraaliast kohale lendama.”

Nico toetas käe vastu suletud ust ning kummardus naisele lähemale. “Tegelikult, *bella*, pidin küll.”

Beth võpatas, kuuldes hellitusnime, mida mees oli talle tihti kõrva sosistanud kirehetkedel ja siis, kui nad mõnel pärastlõunal tema vanemate aias võrkküges leisisid.

“Kui me tõesti rääkima peame, siis mitte siin. Saame kuskil mujal kokku.” Naise hääles oli küll tunda närvilisust, kuid sellegipoolest mõjus jutt kindla-meelselt.

“Tahad sa öelda, et ma pole oma venna kodus tere-tulnud?” Nico ei üritanudki sarkasmi oma hääles varjata. Ta teadis, et vend oleks talle pigem noa selga löönud, kui oma koju kutsunud. Vendadevaheline armutu rivaalitsemine jõudis haripunkti hetkel, mil Kent venna pruudiga abiellus. Ta viis Bethi kohe välismaale, et naise minevikuga kõik sidemed katkestada, aga lahkumisest veelgi hullem oli asjaolu, et Kenti poeg polnud kunagi kohtunud oma vanaisa ega onu Nicoga. Selle vea kavat-ses Nico aga kohe parandada.

Ta pilk libises üle Bethi keha. Kenti paranoilist käitumist võis igati mõista. Kui tema ja Bethi teed olek-

sid pärast naise abiellumist ristunud, poleks Nico end venna olemasolust takistada lasknud. Kent ju ka tema õigustest ei hoolinud.

Aga Kenti polnud enam.

Beth piilus uuesti läbi ukseklaasi sisse ja võttis ahas-tuse märgiks käega kõrist kinni. “Nico, ma palun sind. Kui meie vestlus on tõepoolest vältimatu, siis teeme seda mõnel teisel päeval ja kuskil mujal.”

Mida naine varjata üritab? Kas ta kavatseb Kenti plaanide kohaselt poega suguvõsast eemal hoida? Või on tal majas äkki armuke? Võib-olla mõlemat.

“Me oleme vaid viis minutit koos olnud ja juba palud sa teeneid, *bella*.” Oma võimalusi kaaludes lasi Nico uksele toetuval käel vabalt alla langeda. Kuigi mees oli otsustanud südame kõvaks teha, avaldasid naise paluvad silmad talle endiselt mõju, nii et tal oli raske Bethile midagi keelata. Aga ta pidi meeles pidama, et naine oli väga hea näitleja. Seesama naine oli teda üksteist kuud lollitanud, et seejärel parema saagiga ehk tema rikka poolvennaga põgeneda.

Ja ometigi...

Otsustades naisele selle viimase teene osutada, hingas Nico sügavalt välja. “Ma jään vaid nädalavahetuseks, seega kohtume täna ühe tunni pärast. Minu hotelli-toas.”

“Ühe tunni pärast?” Tuge otsides haaras Beth selja taga olevast uksepiidast kinni. “Seda on raske korraldada. Äkki homme?”

Nico oli juba niigi järeleandlik olnud. Ta asus minekule. “Kui sa tunni pärast kohal ei ole, tulen tagasi.

Samuti teen siis kohtule esildise, et su pojalt oleks õigus vanaisaga kohtuda. Vajalikud paberid on juba koostatud ja autos ootel.”

Tema ja see väike poiss olid ainukesed sugulased, kes ta isal veel jäänud olid, ja see oli tõeline tragöödia sellise perele pühendunud mehe jaoks nagu Tim Jordan. Nico oli oma isaga alati äärmiselt lähedane olnud ja ta oli valmis kõigeks, et tuua vana mehe ellu veel natukenegi rõõmu, eriti kuna too nii raskelt haige oli.

“Nico, sa ei mõista...”

Naise hääles kõlas paanika, kuid meest see ei liigutanud. Teda ei huvitanud naise vabandused.

“Ühe tunni pärast, Beth. Ma peatun Imperialis.” Nico sammus tagasi vaatamata auto poole.

Tund aega hiljem seisis Beth mehe luksussviidi ukse taga, olles nii närvis, et suutis vaevu selgelt mõelda.

Nico, ainus mees, keda ta eales armastanud oli, oli tagasi. Mees, kelle kaitsmiseks oli ta oma õnne ohverdanud.

Kohe, kui mees autoga minema sõitis, jooksis Beth majja poja juurde ning viis ta naabruses elavate vanemate poole. Kent oli selle maja neile ostnud, aga mitte südameheadusest, vaid selleks, et naisel poleks enam mingit põhjust Austraaliat külastada. Ta oli vanematega niikuinii juba kokku leppinud, et viib poja järgmiseks ööpäevaks sinna, kuna Beth pidi minema Kenti viimase valge veini esitlusele. Vanemad olid rõõmsad, et saavad veel ühe hommikupooliku veeta väikse Marcoga või Markiga, nagu Kent poisi ristas.

Ainult Beth ise kutsus oma nelja-aastast poega nimega, mille südames talle pani.

Tõenäoliselt ta vanemad siiski kahtlustasid, kes on poisi tegelik isa – võttes arvesse tema enda punakasblonde juukseid ja heledat nahka ning Kenti punetavat jumet, on ilmselge, et nende ühine laps ei saaks nii tõmmu tulla. Marco oliivikarva nahk, šokolaadpruunid silmad ja tumedad juuksed viitasid just neile toonidele, mis Nico oma emalt päris. Sellegipoolest polnud Bethi vanemad selle kohta midagi lausunud ja mõttes tänas naine neid selle eest.

Aga kui Nico poissi näeks...

Ei. Veel mitte. Beth embas end kaitsvalt kätega. Meest polnud turvaline poja lähedusse lasta. Selle saladuse paljastumisel oleksid Nico jaoks hetkel veel liiga karmid tagajärjed. Beth pidi sellest vaikima. Juba õige pea saab ta kõik südamedelt ära rääkida.

Seniks aga, kui Nico tahtis teda näha, läheb ta asjaga kaasa. Beth teadis, kui palju sellest sõltus – mehel polnud aimugi.

Raske südamega koputas ta uksele.

Beth kuulis samme parketil ja seejärel tõmmati uks lahti.

Pikk ja laiaõlgne nägus, tõmmu mees ei teinud midagi muud kui vaid seisis tema ees, aga sellest piisas, et Bethi pulss hakkaks meeletult taguma. Nico näoilme ei reetnud mehe mõtteid ega väljendanud vähimatki rõõmu, kuid naisel polnudki seda vaja. Pelgalt mehe nägemine pani Bethil rõõmujoovastusest pea ringi käima, täpselt nagu tund aega tagasi. Täpselt nagu siis, kui nad nooremad olid.

“Võta mantel seljast.” Mees sirutas lihaselise pruuni käe ette.

Beth tegi pika musta mantli vöö lahti ja lasi sel-
lel üle õla kätele langeda. Nico võttis riideseme enda
kätte ja riputas nagisse, tema silmis võis märgata iha-
leeki võbisemas, kui ta naist tähelepanelikult uuris.
Seejärel mees naeratas rahulolevalt ja vaatas Bethile
rahulikult otsa.

Naine silmitses oma avarat pahkluudeni ulatuvat
roosat villasest riidest kleiti. Kõik ta riided olid sellised.
Ta ei kandnud kunagi liibuvaid riideid, mis võiksid tema
naiselikke võlusid rõhutada. Viimased viis aastat oli ta
hoidunud intiimsest tähelepanust. Viimased viis aas-
tat... alates hetkest, kui ta kaotas Nico.

Kuigi mehe silmis paistev iha justnagu pilkas naise
püüdu end varjata.

Mees lükkas ukse rohkem lahti ja lasi naise sisse.

Kõndides üle luksuslikult sisustatud toa akna poole,
millest avanes hingematvalt ilus vaade talvistele viina-
puuaedadele, tundis Beth iga keharaku ja juuksekarvaga,
kuidas mees teda jälgib. Ta oli alati tajunud, kui Nico
teda vaatas. Ta pööras end aeglaselt ringi ja nägi, et mees
takseerib teda häbitult. Beth tundis, kuidas närvid läksid
pingule ja rinnad igatsesid mehe osavaid puudutusi, kuid
ta teadis, et liiga palju oli kaalul, et lasta keha reaktsioo-
nidel end mõjutada. Nico võib ilma jääda pärandusest,
karjäärist ja isegi identiteedist.

Mees hoidis käes šampanjapudelit. “Juua?”

Hetkel pidi ta kindlasti pea selge hoidma. “Tänan,
ei soovi.”